

Eglės Bičkienės „Toks matymas“

Ketvirtadienį Šiaulių apskrities Povilo Višinskio bibliotekos III aukšto galerijoje atidaryta dailininkės Eglės Bičkienės grafikos darbų paroda „Toks matymas“.

Tai – trylikoji autinė E. Bičkienės paroda.

Pasak dailininkės, per keturiolika kūrybinių metų keitėsi atlikimo technika, spalvos (jos buvo arba ne), atspaudai, požūriis ir galimybės, bet kūrė liko ištikima kografijai (atspaudui nuo koliažo) ir piešiniui.

E. Bičkienė kuria autinė technika – spalvinius ir reljefinius atspaудus supina su piešiniu, karpiunu ir faktūromis, pasitelka koliažo techniką.

Darbu tematika siejasi su Lietuvos kultūriniu paveldu, gamta, liaudies meno ornamentika, etnografiniais motyvais. Kūrinių susiklostė į ciklus pagal temą ir atlikimo būdą. Prioriterus autore skiria pirminiams rankų darbui, palikdama šiuolaikines skaitmenines technologijas nurodalyje.

„Noriu kurti švarią, estetišką, išbaigtai ir rodyti, skleisti teigiamą emociją. Mes ir taip gyvename išbalansuotame, efektyvumo ir naudingumo mada sergančiame, informaciniuose perteikliaus pasaulyje, todėl kūvime pagauti lietuvių lašą, pajusti vėjo gūsi, paklausyti tylas, paragauti skanėstą, pakeliauti vaikystės pasakų karieta. Savo darbais siekiu pertekiti ramą, šviesią nuotaiką, puošti kasdienės mintis“, – teigia Eglė Bičkienė.

Paroda Šiaulių apskrities Povilo Višinskio bibliotekoje veiks iki liepos 15 dienos.

„Šiaulių krašto“ inf.

Eglės Bičkienės kūryba pristatė bibliotekos parodų kuratorius Vaidotas Janulis.

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio bibliotekoje veikia Eglės Bičkienės grafikos darbų paroda „Toks matymas“.

Eglės Bičkienės kūrinių tematika siejasi su Lietuvos kultūriniu paveldu, gamta, liaudies meno ornamentika, etnografiniais motyvais.

Šeima – meno kūrinys

Atkelta iš 3 psl.

Jam atrodė, kad pagyvenu siems žmonėms trūksta kūrybių veiklos. Neapsirkiko. Greitai tuo susidomėjo Klaipėdos, Kauko, Vilniaus senjorai. Susijungė bendrystei ir pradėjo veiklą. Buvo įdomiai jiems gyventi. Norėjo suburti ir šiauliečius, bet vis nerado, kas vadovautų. Veikla labai plati, atsakomybė didžiulė. Būtų norinti, bet ne kiekvienu kandidatūra tinkta. Ak, jei Rita pačių? Ji, jaučia, tiktu. Rita sutikus, didysis rūpestis jam nuo galvos nukrito.

Rita – komunikabili, organizuota, veikli moteris. Greitai suburė atvykštą ir uždege „Menų šaltinių“. Literatai ir kitu menu mėgejai gavo kvietaimą burtis prie šaltinio. Meryt, žmonės tokios veiklos buvo išsiūlę, kad sulaukėme tiek daug teigiamų atsakymų. Daugiausiai iš pačių Šiaulių, bet panoro kartu su mums būti vienai kitas iš toliau – Naujosios Akmens, Mažeikių, Papilės, Kuršėnų, Joniškio, Pakruojo... Suraše – per šimtų narių. Buvo uždegta žiburyjei, išvairiapusiai veiklai – literatams, aktoriams, dailiūnų darbų međegams, fotografams, taptojams. Bus pristatomos knygos, leidžiamai almanachai, statysime spektaklius.

Kiek daug iš tų metų brangių atminimų! Koks džiugus pirmojo almanacho „Po angelo sparnu pristatymas“! Tarp mūsų yra ir tokiai, kurie pirmakart pamatus spausdinant savo žodį. Ieškome idomėnės formos. Sutarėme – mūsų eilės keliaus. Autoriai su eilėmis sustos stotyse pagal temas: TÉVYNĖ. GAMTA. DARBAS. ŠEIMA. MEILĖ. DAINA. Scenoje bus pažymėtos gairės, parašysime gražų tekstą, kviesime perskaityti Silviją Poviliavytę. Aktorių ir mūsų sumanymas, ir eilės labai patiko. Prašėme jos, kad ir mūs parentų scenai. „Treniravo“ negailėdama laiko. Kai artėjome su spalvingais autentiškais kostiumais prie „Tévynės“ stoties auditoriai mus pasitiko gausias aplodismentais.

Ritos sumanymu, leidome ménraštį „Tékne“ (āstuonių puslapiai). Išrinkome ją pačia redaktore. Po sedžiai vykdavo Ritos ir Vitalio

namuose dažnai iki vėlumos. Vitalis laiku atnešdavo arbatos, sumuštiniai. „Tékne“ buvo gera jungtis tarp narių. Atsiverčiamė vieną kalėdinį sveikinimą: „Meli mūsų seserys ir broliai, dainuojantys ir grojantys, kuriantys eiles ir dainas, fotograuojantys, jūs moterys, stūvinėjančios, skiautinėjančios, veliančios, karpančios.

tegul Kalėdų nakti tykią aplankia pasaka šventą, o dovanų krepšely biuna kūryba, meilė, sveikata.

Rita labai mylėjo mus. Matė kiekvieną, džiaugesi, kad pavyko prielikti žmones. Viešai mus pripažindavo, jautinėmė oriau. Žinoma, buvo ir pykčiai, nesurūrimu, audringu posėdžiu, bet tai pamiršome.

V. Barauskas mus globoja. Kviečia į bendrus renginius. Jie turiningi, įdomūs. Kad ir Šateiniuose netoli Kėdainių, Nobelio literatūros premijos laureatui Česlovui Milošui atminti (jis pas senelius čia leido vaikystės ir pauaglystės vasaras). Buvo konkursų, o jie visada sukeliai jaudulinio. Kas laimės? Atrodė, visų eileriščiai geri, įdomūs. Autoritetinga komisija lauratei vardą suteikė Rita. Savo eileriščiai ji perskaitytė itin išraiškinėgi. Norime supažindinti su juo:

*Prie molberto
Bandžiau nutapytį
Paukščio skrydį,
Paliečiau moliertą teptuku.
Paukštis liko,
O skrydis dingos
Kažkur
anapus debesų kaimenės,
linų žiedai nuspaliuntame lauke.
Pabandžiau įreminti mintį,
bet ir jis šoktelėjo iš
Eilėraščio rėmų
ir išsiliejo išsiliejo
mirazų ir fantazijų
upe.
Molbertas pašnibžėdejo
nei veržlasis skrydžio,
nei veržlasis minties
nejrēmisi.*

Su V. Barausku ryšys didėja. Jis mato, kiek daug meilės ir laiko Rita skiria savo šaltiniui. Kai jo paties sveikata émė silpnėti,

kviečia ji pati pakeisti. Atsisako, lieka su mumi. Atminty pasiliuko jo žodžiai: „Kiek padėkos žodžiu besakyčiau, vis tiek būtų per mažai, kokią plačią širdį beturėčiau, vis tiek jos būtų per maža išsakyti tai, ko nusipelnė metai, atiduoti žmonėms. Ačiū, kad tu esi.“

Vasaromis atostogavome. Kas į sodo, kas prie jūros. Rita to buvo per mažai. Ji išleido naujų knygų: ikimokyklinukams „Išpek ir nuspalvink“, „Meno poezija“. Tai šeimos – Ritos ir jos žentė Gintauto Akstino, leidiny. Abu menininkai skirtinguoju matu medij: Rita – poezija, Gintautas – skulptūra. Temos – tos pačios: istorija, mitologija, etnografija, gamta. Poetiškus, metaforiškus tekstuks skulptūros papildo, išryškina kito mano vaizdais.

Ritos tekštų yra prestižiniaiame vienkartiniame kultūrinių leidinyje apie legendinį Salduvės piliaikalinį „Aukuras Salduvei“: tai padavimo kilmės apie Salduvė aiškinimo dvi versijos, „Odė meilei“ ir „Daina Šiauliai“ (tapusi Šiaulių senjorų himnu). Jei norite, galime tyliai padainuoti jos pradžią: „Nuo auškto kalno žilas Salduvės, / kiek tikтай akys aprėpt išgalės, / tyliai banguoja melsvi ezerai, / skeleidžiasi žiedu atgimę Šiauliai...“

Ji tuo metu priimama į Nepriklausomų rašytojų sąjungą. Naruo bilietai gauna iš Vlado Burago rankų. Išpareigoja kurti, rašyti, siužti į „Nemuno gimtinę“. Laikraštis spausdina jos straipsnius ir eileriščius.

Sudominė vienkartinis metų spaudinys „Kraštietių“. Jos paantiastėje žodžiai: Asmenybės. Rinktinės biografijos. Ši knyga, skirta iškilusiaiems miesto žmonėms. Joje išrašyta ir Ritos pavardė.

O dabar jau turbūt laikas pžvelgti į Italiją. Pasidomėkime, kaip jis gyveno, kai žmona išsiuso į veiklos karuselę. Žinokite – buvo ramus, apsušukimų nestabdė, o Rita, kiek galėdamas, padėjo. Jis pirmasis perskaitydavo Ritos eileriščius, objektiviai juos ivertindamas. Rita jo vertinimai buvo svarbius. Pasitikėjo juo, juk jis, kultūros žmogus, knygos jo rankose

nuo mažumės. Skaito ne tik proza, bet ir poeziją – ne tik klasikinę ir moderniąją. Vitalis išjungę „Menų šaltinių“ ir tapo veikliu nariu.

Ritos septyniaskaitmetė šventėme išpudinginė – kūrybinė, jaunystės, pagarbai ir linksmai. Susijungė giminaičių ir menošaltinių rankos, dalyvaujantys iš vienų iš kaimynų. Mes, literatai, supynėme kompozicijai iš lyriškių išsakymų jos posmų „Esu aš lyrikė“. Buvo daug linkėjimų, gėlių žiedų. Šventės kulminacija buvo netikėta. Pasigirsta melodiška (autorės – Rita ir Birutė). Iš scenos pakyla Vitalis, šviesus, pašipušės, tiesus, sportiškas, lengvu šuoliu peršoka scenos rampą (scenariuje to nebuvo išrašyta) ir tiesiai kryptimi artėja prie beišypsančios Ritos, lenkiasi jai, kiydesdamas šokių.

Norėjome ir astuoniaskaitmetė originaliai pažymeti. Sudurėme scenarijų, pradėjome sumuoti jos pragyventų metų veiklos turtus: turi 42 metų pedagoginio darbo stažą, išleido 8 poezijos ir dainų rinkinius, ir kelią kitų knygų: „Kol esu“, „Ramybė i save geriu“, „Išdainuosis šutintumas pavasariu“, „Atspėk ir nuspalvink“, „Lenkiuosi žemei“, „Lietorupių mikrorajonas“, „Supasi minčių marios“, „Atmintis“. Prie jos norėtume stabtelti. Tai jos atsiminimų ir savianaliés knyga.

Kiek daug ji reikalauja iš savo gyvenimo! Parašė tekstus dviem autorų knygoms „Ir nuskairinė molištė marša“, „Medžio poezija“. Dalyavo leidiniuose: „Saulės viškeliai“, almanachuose „Varėda“, zvaigždėmis švytinčių „Mieloji mano, rudenio žemele“, „Ten, sidabro vingys“, „Vardą rašyjame ant laiko delnu“, „Penkiolika nusilenkimų Salomėjai Nėriai“, „Po angelo sparnu“... Yra spaudinių laikraščiuose „Nemuno gimtinė“, „Šiaulių kraštas“ (Atolankos), „Tékne“.

Norėjome suskaiciuoti pagerbiomo rastus, apdovanojimus. Seimo narė Rima Baškinė apdovanotojo už meno, tradicijų ir dvasinių vertibų puoselėjimą. „Branduma“ suteikia poezijos ir kitų menu mėgejų asociacijos garbes ženklą. Nevyriausybinių organizacijos net penkis kartus skiria Gerumo an-

gelą už pasižymėjimą atskirose veiklos srityse...

Karantinas sujaukė visus mūsų planus, uždarė į karantino daiklę. Greitai persiorientavome. Balandžio penkioliktą Rita sveikinome nuoroliniu būdu. Tadien į Ritos namus skrido sveikinimai – žinutes, skambėjo telefonas, buvo įjungtas Skype. Sveikinimus siuntė iš balkono. Rita „gržiūsi“ iš šventės sakė jautėsi pavargusi, bet laiminga.

Ne vienas yra paklausęs, kas jiems padėjo išlikti tiek metų neišskiriama pora? Rita atsako: „Mūsų požiūriu artimi, tos pačios vertybės, mes abu – kultūros žmonės: mėgstame knygą, teatrą, kiną, žinoma, prie to prisidėjo ir kelionės. Apkeliauome ne tik savo šalį. Pajutome Krymo, Kaukazo, Aukštųjų Tatru kalinų didybę (apie šiuos kalinus esame skaitė kūrybos ciklą „Kalinuose“). Plaukėme Nevos ir Dunojaus upėmis, Juodosios ir Viduržemio jūromis, stebėjome Ermítajo ir Luvro lobiaus, laukėmės jaišvilių šalių muziejuse, kopėjome Mikaelandželo laiptais, lenkėmės Vatikanui, apmästėme amžių didybės laikinumą stovėdami prie griuvėsių saugančio Koliziejaus, grožėjomės gamta Kretos saloje“.

Šalia vienos kito jiems niekada nebūna nuobudu. Dar kiti paklausia, ar karantinas neišvertė jų iš vežių? Abi nusiužukia: „Ar gamta gali nusibosti? Mes turime sodą. Žydėjimas kiekvieną pavasarį stabina, pateikiai vaizdų kūrybai. Iš gamtos išrašyta poezijs knyga „Banguoja minčių marios““.

Sūkuruoja mano mintys,
Bangų pulsų tarytum natos
Ant penkielinės saulės spindulų-
Šokinėja, skuba.
Melodiją staccato
Vos spėja užrašyti vėjas.
Banguoja, dainuoja
Minčių marios.

Mums gera žinoti, kad meninis Ritos ir Vitalio šeimos paveikslas dar nebaitgas. Tai yra svarbiausias jų kūriniys. Vai, kaip retai kam nesavyksta jų nutapta. Skaitytės joms pora linki: „Kol esame, būkime!“